

РЕШЕНИЕ

№ 1

гр. Пазарджик , 11.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на трети февруари,
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иванка Г. Илинова

при участието на секретаря Н И. В
като разгледа докладваното от Иванка Г. Илинова Гражданско дело №
20205200100629 по описа за 2020 година

Предявен е иск с правно основание чл.2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ във връзка с чл.52 от ЗЗД,обективно съединен с иск по чл.86 от ЗЗД.

В исковата молба на М. И. Ч.,ЕГН ***** против Прокуратурата на Република България гр.София,представявана от И Г – Главен прокурор,се твърди ,че с Постановление за привличане на обвиняем и вземане на мярка за неотклонение от 13.08.2015г.ищеца е конституиран в процесуалното качество на обвиняем по досъдебно производство № / год.по описа на РУ -Велинград и пр.пр.№/ год.по описа на РП-Велинград,за това,че на г.,в гр.Р,на ул.,",при управление на МПС - мотоциклет марка „ ", с рег. № , лична собственост, е нарушил правилата за движение по пътищата:чл.5,ал.1, т. 1 от ЗДвП ; чл. 15, ал. 1 от ЗДвП ; чл. 20, ал.1 от ЗДвП ; чл. 20, ал.2 от ЗДвП ; чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и по непредпазливост е причинил средна телесна повреда на Г В К от гр.Р,изразяваща се в счупване на дясна лъчева кост в областта на стилоидния израстък, довело до трайно затрудняване на движенията на десния горен крайник, за около 1,5-2 месеца от дата на травмата - престъпление по чл. 343, ал. 1, б „б", предл. II от ИК, във вр. с чл. 342, ал. 1 от НК, във вр. с чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, чл. 15,ал. 1 от ЗДвП, чл. 20, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП и чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.За защитата си ищецът упълномощил адвокат.

Бил внесен обвинителен акт вх. № / год.и било образувано НОХД

№486/2015 год.по описа на Районен съд Велинград.Проведени били четири съдебни

заседания и с Присъда № от год. М. И. Ч. е признат за виновен за извършено престъпление

по чл. 343, ал. 1, б. „б“, предл. II, вр. чл. 342, ал. 1 от НК, вр. чл. 5, ал. 1, т. 1, чл. 15, ал. 1, чл. 20, ал. 1, чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, чл. 54 и чл. 57, ал. 1 от НК и осъден на наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ШЕСТ МЕСЕЦА, като бил оправдаван по повдигнатото обвинение по чл. 343, ал. 1, б. „б“, предл. 2-ро, във вр. с чл. 342, ал. 1 от НК, във вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Приложен бил института на чл. 66, ал. 1 от НК и изтърпяването на наказанието било отложено за срок от три години, считано от влизане на Присъдата в сила. На основание чл. 343г, ал. 1 от НК ищеца бил лишен от право да управлява моторно превозно средство за срок от шест месеца.

Присъдата била обжалвана, а така също ищеца направил искане за нейната отмяна и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на ВРС и събиране на доказателства.

В съдебно заседание представителят на държавното обвинение на Окръжна прокуратура Пазарджик изразил становище за неоснователност на жалбата.

Въззивният съд с Решение № от по ВНОХД № по описа за год. на Окръжен съд Пазарджик на основание чл. 335, ал. 2, във вр. с чл. 348, ал. 3, т. 1 от НПК отменил осъдителната Присъда на първоинстанционния съд и върнал делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

С Разпореждане №726 от 08.07.2016г. в разпоредително заседание по НОХД №/год. РС Велинград констатирал, че на предварителното производство са допуснати отстраними съществени нарушения на процесуалните правила, т.е. разследващият орган е нарушил чл. 219, ал. 3, т. 3 от НПК, а Обвинителния акт не отговаря на изискванията на чл. 246, ал. 2 и 3 от НПК, поради което съдебното производство на основание чл. 249, ал. 1 и 2 от НПК, във вр. с чл. 248, ал. 2, т. 3 от НПК било прекратено и делото върнато на РП Велинград за отстраняването им.

На 24.10.2018 год. с Постановление за привличане на обвиняем и вземане на мярка за неотклонение ищецът отново бил привлечен като обвиняем и отново разпитан, след което делото било предявено отново от разследващ полицай Г М.

С постановление вх. №/ от 02.05.2019 год. по описа на РП Велинград делото било внесено в съда с предложение за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по чл. 78а от НК. Образувано било АНД №/ год. по описа на Районен съд Велинград. Проведени били шест съдебни заседания, при което първоинстанционният съд с Решение № от г. признал обвиняемия М. И. Ч. за невинен и го оправдал по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 15 ал. 1 от ЗДвП; чл. 16 ал. 1 т. 1 от ЗДвП и чл. 20 ал. 1 от ЗДвП, като го оправдал по обвинението за престъпление по чл. 343 ал. 1 б. „б“ предл. 2 от НК, във връзка с чл. 342 ал. 1 от НК, вр. чл. 15 ал. 1 чл. 16 ал. 1 т. 1 и чл. 20 ал. 1 от ЗДвП.

Твърди се, че макар ищецът да е знаел, че е невинен, през целият период от 5 години, през който продължило наказателното преследване срещу него, той бил много

напрегнат и изключително притеснен, защото никога до процесната дата не е бил подлаган на такива изпитания и не е бил призоваван и разпитван за толкова дълъг период в полицейски участък и в съда. Многократно му са били връчвани Призовки от полицейски служители, подлаган е на многобройни разпити, очни ставки, предявяване на разследвания като всички тези обстоятелства обръщат живота му на 360 градуса. Бил стресиран, живеел в тревоги, съмнения и отчаяние да не бъде осъден на млади години като непрекъснато повтарял, колко унизен се чувства от отношението на полицейските органи.

В началото на наказателния процес било разколебано доверието му в правосъдието и убеждението, че процесът срещу него се води несправедливо.

С оглед гореизложеното, съдът е сезиран с искане да постанови Решение, с което да осъди Прокуратурата на Република България да заплати на М. И. Ч. сумата от 35000,00 лева, представляваща обезщетение за нанесените му неимуществени вреди, изразяващи се в страх от неоснователно наказателно преследване, срам и унижение, притеснения за семейството, безсъние, стрес и раздразнителност, претърпени в периода от неправилно повдигнатото и поддържано обвинение от 13.08.2015 год. по досъдебно производство № ЗМ 242/2015 год. по описа на РУ Велинград и пр. пр. № /год. по описа на РП Велинград, без съобразяване с оневиняващите го доказателства и несъставомерността на деянието, и без своевременното разкриване на обективната истина въпреки настояването на защитата, ведно със законната лихва от датата на забава по чл. 86 от ЗЗД, считано от датата на влизане в сила на съдебното решение на Районен съд Велинград от 20.03.2020 г. до датата на завеждане на настоящата Искова молба - 14.09.2020 г. в размер на 1 740,42 лева, както и законната лихва от датата на завеждане на Исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Претендира и присъждане на разноските по водене на делото.

Формулира искане да се изиска и приложи като доказателство по настоящото дело НОХД № /год. на РС Велинград, АНД № /год. на РС Велинград и да бъдат допуснати и разпитани двама свидетели при режим на довеждане за установяване на болките и страдания, които е претърпял и продължава да търпи ищеца.

Ответната страна е депозира отговор на исковата молба в законния срок, в който оспорва предявения иск по основание и размер. Твърди се, че претърпените от ищеца неимуществени вреди не са доказани, а претендираното обезщетение и несъразмерно с тях с икономическия стандарт на живот като същото се явява в разрез с принципа на обезвреда. Иска се оспорва изцяло като неоснователен.

Съдът след като съобрази предметните предели на производство очертани с исковата молба, възраженията на страните и всички доказателства по делото, прие за установено от фактическа страна следното и формира следните правни изводи:

Предмет на разглеждане в производството е иск с правно основание чл. 2, ал. 2, т. 3 прил. първо ЗОДОВ, за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди претърпани в

резултат на повдигнато обвинение за престъпление,за което впоследствие е постановена оправдателна присъда.

За да се приеме,че е основателен в тежест на ищеца е да установи главно и пълно, съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест настъпването на твърдяните вредоносни последици,като пряка и непосредствена последица от повдигнатото обвинение, по което лицето впоследствие е оправдано.

В тежест на ответната страна е да установи възраженията си по исковете.

Съгласно чл.2 ал.2 т.3, прил. първо ЗОДОВ Държавата отговаря за вреди, причинени на граждани от органите на дознанието,следствието,прокуратурата и съда в посочените в закона хипотези, като в т. 3 от цитираната разпоредба е предвидена отговорност в хипотезата на обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано, какъвто е и конкретният случай. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице.Отговорността по ЗОДОВ е обективна, следователно ищецът не трябва да доказва вина при вредоносните актове на правозащитния орган. Държавата отговаря по доказаната материалноправна претенция, независимо от наличието на вина у правозащитния си орган.

Безспорно е и от събраните доказателства се установява, че с постановление на РУ на МВР Велинград по ДП ЗМ №/г.по пр.пр./г.ищеца е привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 343, ал. 1, б „б“, предл. II от ИК, във вр. с чл. 342, ал. 1 от НК, във вр. с чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, чл. 15,ал. 1 от ЗДвП, чл. 20, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП и чл.21, ал.1 от ЗДвП и по отношение на него е взета мярка за неотклонение „подписка“. Материалите по досъдебното производство са изпратени в Районна прокуратура гр.Велинград на 19.10.2015г.с мнение за предаване на обвиняемия на съд.След внасяне на обвинителния акт в съда е образувано НОХД №/г.по описа на Велинградския районен съд,производството по което приключва с осъдителна присъда ,постановена на 21.03.2016г.Ищецът е бил признат за виновен и осъден за престъплението ,за което му е повдигнато обвинение и му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от шест месеца ,изпълнението на което е отложена за срок от три години и е бил оправдан за извършено престъпление по чл. 343, ал. 1, б „б“, предл. II от НК, във вр. с чл. 342, ал. 1 от НК във вр.чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.По жалба на ищеца против присъдата е образувано ВНОХД № по описа на ПОС за „по което с Решение постановено на 04.07.2016г.въззивната инстанция е отменила присъдата и е върнала делото на Велинградския районен съд за ново рязглеждане.Било е образувано НОХД №/г.,прекратено с разпореждане на съда от 08.07.2016г.и върнато на Районна прокуратура Велинград за отстраняване на отстраними съществени процесуални нарушения допуснати в хода на предварителното производство.Образувано е АНД №/г.по описа на Велинградския районен съд по внесено в съда постановление на РП Велинград за освобождаване от наказателна отговорност и налагане на административно наказание па реда на чл.78а от НК.

Делото е приключило с постановяване на решение на 04.03.2020г.,с което ищеца е признат за невиновен и оправдан по така повдигнатото му обвинение.Решението не е било протестирано и е влязло в законна сила на 20.03.2020г.

По делото са разпитани двама свидетели по искане на ищцовата страна за установяване на претърпените от него неимуществени вреди .

Свидетелят М,без родство с ищеца,в приятелски отношения с ъс същия от детска възраст,установява,че преди катастрофата М Ч бил много примерен и спокоен човек.След катастрофата 3-4 месеца бил в гипс – двете ръце и крака му.Имал приятелка,с която се разделили след пет месеца след катастрофата.Разделили се защото тя си намерила друг и сега е омъжена,а той няма друга приятелка.След като оздравял,го хванали и му взели книжката,защото управлявал МПС след употреба на алкохол.Взели му книжката.Ядосвал се ,че го хванали да шофира с алкохол и се притеснявал да не влезе в затвора,но повече се притеснявал заради катастрофата.Преди инцидента пиел по 2-3 бири,но е пиел постоянно,докато сега,свидетят установява,че ищеца обича алкохола.Свидетелят установява,че ищеца постоянно се притеснявал докато се водели делата да не влезе в затвора.Успокоявал се с алкохол.Не знае дали ищецът е ходил на лекар да му дават нещо успокоително.Свидетелят установява,че ищеца живее с майка си и баща си в една къща.Родителите му заминали за Чехия преди 2-3 месеца и сега той живее сами и е добре.Свидетелят установява,че ищецът се затворил в себе си,мълчи,малко говори.Страх го било,че ще влезе в затвора.От друго не се притеснявал.

Свидетелят К,приятел на ищеца от детските години,установява ,че работи в Чехия от 2010г.като в България се връща веднъж в годината.Към 2015г.бил на работа в Чехия и от М научил по телефона ,че е катастрофирал.Поддържали контакт по месенджър и по телефон.Имали общи приятели,от които получавал сведения за М. Тогава М му споделил, че е направил катастрофа, че му предстои дело и се чувства притеснен как ще се развият нещата, какво ще стане. Страх го било да не го затворят, макар че считал,че не е виновен.Свидетелят заявява,че доколкото знае М е оправдан.Преди да стане това ПТП,откакто го познава,свидетелят установява,че М бил много уравновесен човек, много спокоен,лъчезарен и майтапчия.Катастрофата му се отразила много лошо, започнал да пие редовно. След катастрофата свидетелят забелязал,че ищецът е стресиран и напрегнат покрай делата.Към момента не може да определи състоянието на ищеца,тъй като не се е замислял аз това.Постоянно се карал с техните.Свидетелят е приятел и с брата на ищеца.И той го успокоявал. Когато се виждали на кафе и други приятели го успокоявали, че има правосъдие и всичко ще мине нормално.Свидетелят знае ,че М е шофирал след употреба на алкохол и че е бил задържан за това.Чувствал се виновен и много глупаво заради постъпката си.

На л.282 от приложеното към настоящето дело НОХД № по описа на РС Велинград за г.се намирасправка засъдимост на ищеца,от която е видно,че по образуваното НОХД №.на РС Велинград е постигнато споразумение №/г.,по силата на което ищецът като

подсъдим по делото се е признал за виновен ,че на 30.08.2018г.е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 1,2 промила,а именно 1,55 промила - престъпление по чл.343Б ал.1 от НК,като след приложение на чл.55 ал.1 т.1 и ал.3 от НК се е задължил да изтърпи наказание лишаване от свобода за срок от шест месеца,отложено за срок от три години ,да заплати глоба в размер на 200,00лв.и да изтърпи наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от осем месеца,считано от 30.08.2018г.В споразумението е посочено,че в случай на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода ,следва да се приспадне времето,през което подсъдимия е бил задържан от органите на МВР за срок от 24 часа.

Предвид изложеното съдът приема,че е установено е наличието на фактическия състав на разпоредбата на чл.2, ал.1, т.3, прил.първо ЗОДОВ,а именно повдигнато е обвинение за престъпление и впоследствие постановена оправдателна присъда.

Съдът цени и кредитира показанията на разпитаните по делото .

Въз основа тях приема,че в резултат на воденото наказателно производство ищеца е изживял стрес,психическо напрежение и най-вече страх да не влезе в затвора.Станал е по-затворен и мълчалив.

При това положение съдът намира, че ищецът не е установил главно и пълно, че в резултат на повдигнатото обвинение за престъпление и впоследствие постановена оправдателна присъда,за него са настъпили неимуществени вреди посочени по-горе и приети за установени въз основа на събраните по делото свидетелски показания.

Наказателното производство е продължило 4 години и 7месеца. Взета е мярка за неотклонение "подписка",която се отразява в минимална степен на обичайният ритъм на живот.За престъплението, за извъншването на което ищеца е бил обвинен е предвидено наказание лишаване от свобода до 3 години или пробация.Въз основа събраните писмени доказателства съдът приема, че към момента на привличането му като обвиняем ищецът е имал чисто съдебно минало,което сочи на по-нисък интензитет на търпените вреди с оглед на това,че предвид размера на предвиденото наказание в голяма степен на вероятност би могло да се очаква отлагане на евентуално наложеното наказание лишаване от свобода при условията на чл.66 от НК.По време на водене на процесното наказателно производство срещу ищеца е водено и друго,наказателно производство,което макар и приключило със споразумение без съмнение е причинило негативни емоции на ищеца,което установяват и двамата свидетели.През времето,през което е поддържано обвинението против ищеца,същият е изживял и драма от личен характер-раздяла с приятелката си,причината за която не се установи да е свързана с осъществяваната наказателна репресия-св.М установи,че тя си е намерила друг приятел,за когото се е омъжила.Вследствие на катастрофата ищеца е претърпял травми,от които се е възстановявал 3-4 месеца,което също е допринесло за неговия душевен и физически дискомфорт.Всичко това води до невъзможност за точно разграничаване на причините за търпените от ищеца неимуществени

вреди,но все пак мотивира съда да приеме,че не всички или поне не в пълния си интензитет са вследствие на повдигнатото му обвинение.Към момента на повдигане на обвинението ищецът е на години, не семеен .Случилото се не се е отразило негативно на здравословното му състояние-свидетелит не установяват ищеца да е потърсил лекарска помощ,да е прибягнал до употреба на лекарствени средства за справяне с напрежението.

Предвид установените субективни преживявания- негативни емоции в резултат на възприемане на случващото се и неговото влияние върху личността на ищеца, и като отчете обективните факти по видът на повдигнатото обвинение, извършените с участието на ищеца процесуални действия, както и периода от време в който същите са извършвани, съдът намира че на същия следва да бъде определено обезщетение по справедливост в размер на 5000, 00 лева. За сумата 30000, 00 лв., която е разлика над уважения размер от 5000, 00 лв. до пълно предявеният от 35000,00 лева претенцията следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.Не се установиха факти и обстоятелства в подкрепа на твърденията в исковата молба ,че ищеца е изпитвал срам и е бил подложен на унизително отношение от страна на полицейските органи,че е страдал от безсъние.Единствените му опасения били да не влезе в затвора.По отношение на това,което установяват свидетелите,че започнал да пие ежедневно,съдът счита на първо място,че такова твърдение не е въведено като последица от негативните преживявания на ищеца по повод повдигнатото обвинение.Освен това съдът приема,че употребата на алкохол не е нещо ново за ищеца,тъй като св.Манолов установява,че и преди това той пиел по 2-3 били,което обективно погледнато не кореспондира с твърдението на самия свидетел,че ищеца не пиел.И на последно място съдът счита,че дори да е започнал да употребява алкохол в по-големи от обичайните количества и по-често,то това не може да се свърже пряко и непосредствено с тревогите вследствие воденото против него наказателно производство.Въпрос на личен избор е по какъв начин всяка човек реагира и се справя в критична ситуация.

По отношение на дължимата законна лихва и на основание ТР №3/22.04.2004 г. на ОСГК на ВКС-т. 4,съгласно което отговорността на Държавата по чл.2 от ЗОДОВ възниква от момента на влизане в сила на оправдателната присъда за извършено престъпление,от който момент държавните органи изпадат в забава и дължат лихва върху размера на присъденото обезщетение, настоящият състав намира, че следва да присъди законна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди считано от 20.03.2020г., до окончателно изплащане на задължението,към който момент ще се изчисли размера на задължението за заплащане на лихва,а не както е поискано в исковата молба:за периода до подаването ѝ и за следващ период от подаването ѝ до окончателното изплащане.

Предвид изхода от спора в полза на ищеца следва да се присъдят разноски съразмерно уважената част от исковата претенция,а именно 115,71 лв.

Водим от горното Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, със седалище и адрес на управление гр. София, бул."Витоша" №2 с посочен адрес, представлявана от Главния Прокурор И Г, да заплати на М. И. Ч., ЕГН ***** с посочен по делото съдебен адрес :гр.Велинград, обл.Пазарджик, ул. "" № чрез адв.Р А, АК гр.Пазарджик, сумата 5000,00лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени в резултат на повдигнато му обвинение за извършване на престъпление по чл. 343, ал. 1, б „б", предл. II от ИК, във вр. с чл. 342, ал. 1 от НК, във вр. с чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, чл. 15, ал. 1 от ЗДвП, чл. 20, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП и чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, за което е оправдан с Решение от 14.03.2020г. постановено по АНД №/г.на Велинградския районен съд ,влязло в сила на 20.03.2020г., ведно със законната лихва върху главницата считано от 20.03.2020г.-датата на влизане в сила оправдателната присъда, до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ ИСКА за разликата над присъдените 5000,00лв. до претендираните 35000,00лв., или за разликата от 30000,00лв.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на М. И. Ч., ЕГН ***** деловодни разноски в размер на 115,71лв., съобразно уважената част от иска.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчване на препис от същото на страните, с въззивна жалба пред АПЕЛАТИВЕН СЪД – ГР. ПЛОВДИВ.

Съдия при Окръжен съд – Пазарджик: _____